

Но щомъ тѣ излѣзатъ отъ кафенето, идватъ тия, които знаятъ какъ се пие кафе.

Идватъ първенцитѣ. Влиза чорбаджи Трифонъ. Кафеджията му се покланя доземи.

— Добро утро, чорбаджи.

Чорбаджи Трифонъ снизходително измърморва своя отговоръ. Той сѣда, подвива лѣвия си кракъ, покашля се издълбоко и свива цигара. До него плътно се настанява хаджи Андонъ.

— Та ти казвамъ... — обръща се хаджи Андонъ.

— Какво? — пита чорбаджи Трифонъ.

— Добро утро, — пояснява се хаджията и смуква чебука си.

Единъ следъ другъ въ кафенето влизатъ хаджи Спасъ, чорбаджи Юрданъ Ганата, докторъ Костаки. Следъ тѣхъ се редятъ турските чиновници, даскалитѣ и оня особенъ родъ интеллигенция, която, за смѣтка на бащиното си богатство, запълня спокойно времето си съ разговори по кафенетата.

Ненадейно, като отъ вихрушка, вратата на кафенето се отваря и вжтре се вмъква Иванчо-ефенди. Черниятъ коприненъ пискюлъ на феса му е разпилянъ по всички посоки. Това ясно говори за нѣкакво важно събитие.

Любопитнитѣ погледи на присѣтстваващитѣ не оставатъ дълго време незадоволени.

Иванчо-ефенди примъква единъ столъ, сѣда до група даскали и съобщава:

— Бѣхъ съ вали-паша. Ей сега го изпроводи.

— Кжде го изпроводи толкова рано?